

talte om, at man fra en vis Side syntes at mene, at Arbejdsløsheds-kasserne skulde være Organer, der skulde opretholde Arbejdernes Levestandard. Jeg vil derom sige, at Levestandarden for Arbejderne som Klasse opretholdes ved den Magt, Arbejderklassen har overfor Arbejdsgiverklassen. Der er ikke Tale om Opretholdelse af Arbejdernes Levestandard gennem Arbejdsløshedsforsikringsloven, men det, der er Tale om, er, at Arbejdsløshedsforsikringen ikke skal være et *Middel* til at nedsætte denne Standard. Og jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Lillelund, at naar han stod her i Dag og nævnte 10—15 Eksempler — tror jeg, det var — paa Arbejdere, som havde haft 6 000—8 000 Kr. i aarlig Indtægt, og dermed sagde, at det er nok en saadan Standard, der skal opretholdes — ja, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem i sine økonomiske Betragtninger er ved at komme ud i en Tilstand, hvor Argumentering hører op her i dette høje Ting.

Paa dette neutrale Grundlag, som jeg her har skildret, maa Statens Lovgivning altsaa stille sig; gør den det ikke, ødelægger den efter min Mening Arbejdsløshedsforsikringen som Institution.

Hvis altsaa Ministerens Forslag er et Udtryk for den Tanke, som først udtryktes ved Ordet „Minimalløn“, kan vi fra vor Side ikke forhandle paa det Grundlag; men er det Udtryk for, at Ministeren ønsker, at der i Loven skal staa bestemte positive Ord og Udtryk for den Opfattelse, som alle Partier tidligere har knæsat paa dette Omraade, ogsaa for at hindre Misbrug af enhver Art, saa er vi selvfølgelig fra vor Side rede til en Forhandling om disse Udtryk. Men det maa være andre Udtryk end dem, som staar her i denne Paragraf; med andre Ord, vi maa bort fra enhver Mistanke om, at Indenrigsministeren her har fundet nogle taagede Udtryk for den højtærede Landbrugsministers klare Tanke.

Jeg vil sige et Par Ord om det fjerde Afsnit i dette Forslag: Tilsynet med Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen m. m. I Forslaget foreligger der Bestemmelse om, at Tilsynet med disse to Institutioner fremtidig skal samles under en enkelt Embedsmand. Den Tanke, som dette Forslag sikkert bygger paa, Tanken om det nøjest mulige Samarbejde mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, kan vi fra vor Side give vor Tilslutning; men jeg tror ikke paa, at dette Ønske i og for sig nødvendiggør denne Ordning, denne Samling under en enkelt Embedsmand, som er uheldig af andre Grunde.

Jeg vil her igen minde om, at Arbejdsløsheds-kasserne er selvstyrende Forsikringsinstitutioner, men deraf maa i Virkeligheden følge, at den Mand, der fra Statens Side stilles som tilsynsførende overfor denne Institution, ikke bør staa i Spidsen for andre store Statsinstitutioner. Paa samme Maade som man i Spidsen for Sygekasseinspektøret sætter en Sygekasseinspektør, paa samme Maade bør man i Spidsen for Arbejdsløshedsinspektøret sætte en Arbejdsløshedsinspektør, som er fuldt ansvarlig overfor Ministeren. Jeg vil sige for mit Vedkommende, at jeg finder det ejendommeligt, at Ministeren lægger saa overordentlig Vægt derpaa, thi Ministeren og hans Parti kan jo i Virkeligheden ikke tage Konsekvensen af den Tanke, der ligger deri. Konsekvensen maatte være at samle disse to Institutioner under fælles Administration, og det kan ikke gøres. I Forslaget opretholdes to Kontorer og to Nævn; det viser, at disse to Institutioner kan ikke slaas sammen. Men hvorfor da søge at skabe en tilsyneladende Enhed, som ikke findes i Virkeligheden? Ønsker Ministeren Ændringer i den nugældende Ordning, som kan skabe et endnu nøjere og navnlig mere praktisk Samarbejde mellem Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, er vi fra vor Side rede til at medvirke dertil; men vi kan ikke gaa med til at oprette endnu et højtstaaende Embede, som efter vor Mening er overflødig, og som i Øjeblikket kun er egnet til at vække Uro og Strid til ingen Nytte.

Endelig skal jeg vende mig til det tredje Afsnit i Lovforslaget: Ekstraordinær Arbejdsløshed. Jeg vil derom sige, at vi kan fra vor Side bifalde, at der oprettes en Arbejdsløshedsfond, vi kan ogsaa bifalde, at denne Fond skabes ved Bidrag fra Stater, fra Arbejdsløsheds-kasserne og fra Arbejdsgiverne. Det er første Gang, der her i dansk Lovgivning søges indført denne Bestemmelse, at Arbejdsgiverne skal yde Bidrag til Arbejdsløshedsordningen. Jeg siger, at vi kan bifalde dette Princip, og det ud fra ganske bestemte Synspunkter. Man kan jo have den Mening, at fornuftige Samfundsreformer vilde hindre, at der i et normalt Samfund opstod Arbejdsløshed; men saa længe vi lever under de nuværende Samfundsforhold, maa vi erkende, at Arbejdsløsheden er en Følge af det nuværende Samfunds hele Struktur. Størindustriens Organisationsformer medfører, at der i økonomiske Opgangstider drages til Industrien Mennesker, som senere i Nedgangsperioder skydes ud i Arbejdsløshed. Men